

Tạ Ơn Tình Rất Đỗi Mong Manh

Chắc em có lúc khi không nói: "Ngày đẹp vô cùng có phải không?". Em nói với ai, anh chẳng biết, chỉ nghe gió thổi ở bên sông...

Hồi em mười bảy, em như thế, có những khi lòng rất ngẩn ngơ...Anh mười chín tuổi chờ vô lính, ngó một bờ sông...ai thần thơ!

Cuộc chiến không tàn như ước muốn / mà tàn mà tạ...cả Trường Sơn. Rồi Hoàng Sa cũng chìm trong khói; khói phủ Trường Sa rất xót xa!

Hôm nay nắng đẹp bên trời Mỹ, em ở hoài trong trái tim anh. Chắc em đang hỏi ai đi cạnh...hay hỏi băng quơ với bóng mình!

Em ơi anh nhớ em nhiều lắm, con gái đời em mơ ước nhiều..mười bảy em xa nhà của Mẹ, xa Ba không phải bởi Tình Yêu!

Anh đang đứng ngắm mây trên núi, nhớ đường Bà Trưng con dốc cao, nhớ áo em bay từng cấp xuống, nhớ về Đà Lạt nhớ nao nao...

*Nhà em xưa ở trên con dốc...
Khói buổi chiều lem con mắt anh!
Một đóa hoa hồng chưa kịp hái
tạ ơn Tình Rất Đỗi Mong Manh...*

Trần Vấn Lệ